

Nem vagy itt

Füvek, virágok esti hamva,
kátránnyal itatott vizek,
mint ázott ing, hozzám tapadva
csattog, szorít a rémület.

Mint meglazult szeg, porba hullt már
a fény a lombrések közül,
puhány-magányom összezsúszkál
s ezüstlő nyállal megjelöl.

Hiányodhoz már szoktatom
magam, míg kék borosta serken
a csöndre s rozsdás fájdalom
piroslik vashavert szivemben.

Kiköpte szájából a zöldet,
sötétlő ásítás a fa,
embernyi árnyak gömbölyödnek
begörbült ágain:

[illegible]

Baka István Magdolna-zápor című kötetéből

← [Előző](#)
[oldal](#) [Következő](#)
[oldal](#) →